

Лиана Даскалова
Премълчавах досега

Време е за лятната вечеря,
ранна, на открито, под звезди едва родени.
А една камбана вика за вечерня,
люшка се между планинските купни зелени,
никой се не кръсти, никой ѝ не вярва,
всеки със часовника си я сверява
и звънт тѣй бързо изтънява,
че трепери като дѣх върху стѣклото на небето.
Лято...

Като агънце е кѣдраво полето
И дѣхти на мляко, на зелено,
И на нещо краткотрайно, тленно.
Блесне в синьото светулка – и изчезне,
раждат се и мрат мушици еднодневни,
всичко е стѣкло – в ръцете ми се чупи,
щом разтвориш шепи – само прах, черупки.

Вечер чувствам тѣй болезнено и плѣтно –
като пред загубване. За сетен път. Предсмъртно,
и една огромна нощ под златна вежда
все по-близо грѣмолейки,
върху мен се свежда.
Дѣхат летните ливади – но къде! Непостижимо!
Вечер ме обявява тая древна мѣка
на предчувствие за мрак и за разлѣка.
Премълчавах досега, но ще попитам: – Вие,
брата мои по преходност, чувствате ли да ви пие
вечер
тая мѣка,
пътници в безпѣтното?
Е, тогава ви прегръщам. Предано. Предсмъртно.

КРАЙ

© Лиана Даскалова

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9823>]